

La tribuna

L'Andorra inclusiva o excloent?

L'obligació de qualsevol govern és aportar solucions anticipant-se als problemes

VÍCTOR

Naudi

El recent debat sobre l'orientació política global del Govern va servir per posar de manifest que el projecte de **Toni Martí** s'estava esmicolant.

En les gairebé tres hores de discurs, en bona part dedicades a fer balanç dels seus dos mandats, es van trobar a faltar les referències a les propostes valentes i decidides, que havia promès la primera legislatura, per afrontar les reformes estructurals que continua necessitant el país. Això sí, no va dubtar en donar per fet que havia estat capaç de fer-les, quan en realitat no solament no s'han tancat sinó que ni tan sols les ha encarat des de la perspectiva que calia. Ha preferit posar sempre al davant els càlculs electoralistes. L'interès general poc l'importa.

Cap proposta ambiciosa. Únicament va saber anteposar el seu egocentrisme i l'agror dels seus pensaments envers aquells que, lliurement i des del pluralisme democràtic, discrepem de la seva forma de procedir.

Quan les coses no li acaben d'anar bé, la culpa és dels altres. Sempre torna a establir classificacions entre bons i dolents. L'autocràcia el fascina, la democràcia –si no té algun aspecte que l'afavoreixi– el molesta.

Mestre a fer el contrari del que predica, en vàries ocasions va parlar de les seves polítiques inclusives. Tot i que reconec que en matèria d'ajuts i proteccions socials s'han esmerçat esforços, no puc compartir que, pel que pertoca als joves, les seves accions hagin estat inclusives.

Els joves que accedeixen al mercat laboral però també bona part de les famílies treballadores, veuen com el seu poder adquisitiu baixa, degut a la precarietat laboral i

a l'augment dels preus dels pisos de lloguer.

Les xifres del Departament d'Estadística del Govern així ho diuen, el total de les persones assalariades ha augmentat els dos darrers anys, però la massa salarial baixa en el mateix període. També ho diuen el Raonador del Ciutadà i el president de la CEA, que reclamen fermament un augment progressiu dels sous dels treballadors per fer front al augment del cost de la vida.

Però el Govern mira cap a una altra banda, viu acomodat en una realitat paral·lela, la seva. Ells són els bons, els valents i els que mai s'equivoquen.

Quan les coses no li acaben d'anar bé, la culpa és dels altres. Sempre torna a establir classificacions entre bons i dolents

---

Què han de pensar els joves quan, en acabar els estudis, veuen com el govern de **Toni Martí** prefereix contractar en llocs clau com l'Agència de Fiscal i de Fronteres, el Gabinet Jurídic de Govern, a la direcció de l'Hospital i dels serveis de sanitat, però també a l'INAF i l'AREB, persones contractades directament a l'exterior del país?

Joves que ho tenen difícil per in-

dependitzar-se i fundar una família. Joves que veuen impossible llogar un pis degut a l'escandalós augment dels preus dels pisos, i la seva escassetat.

L'OBLIGACIÓ de qualsevol govern és aportar solucions anticipant-se als problemes abans no sigui tard. Però, què podem esperar d'un govern excloent, que defensa

altres interessos, els interessos exclusius d'una minoria front al interès general o més ben dit, un govern que sucumbeix a les pressions d'aquells que en el seu dia van facilitar l'arribada al poder de **Toni Martí**?

Un exemple n'és la llei recentment aprovada dels allotjaments turístics, que en aquest cas ha acabat agreujant la situació del mercat de lloguer.

Si els joves no veuen el seu futur clar, el país difícilment prosperarà, perquè els països prosperen si les institucions treballen per tothom. Sota el regne de **Toni Martí** i de DA no és ni serà mai així. =